

ἄνθρωπος;: (ΣΩ.) Ἐρρωσ' ἐπιμελοῦ τε τοῦ πατρός.: —

Οἴμοι κακοδαίμων. :

ΠΥΡΡΙΑΣ

Παθε θρηνῶν, Σώστρατε·

ἔσται κατὰ τρόπον. : (ΣΩ.) Κατὰ τρόπον τί; :

(ΠΥ.) Μὴ φοβοῦ,

ἄλλ' ὅπερ ἔμελλες ἄρτι τὸν Γέταν λαβὼν 216

ἐπάνηκ', ἐκείνῳ πᾶν τὸ πρᾶγμ' εἰπὼν σαφῶς. :

ΔΑΟΣ Τουτὶ τὸ κακὸν τί ποτ' ἐστίν; ὦς οὐ μοι πάνυ

τὸ πρᾶγμ' ἀρέσκει. Μειράκιον διακονεῖ

κόρη· πονηρόν. Ἄλλά σ', ὦ Κνήμων, κακὸν 220

κακῶς ἅπαντες ἀπολέσειαν οἱ θεοί·

ἄκακον κόρην μόνην ἀφεις ἐν ἔρημῖαι

ἔθρς, φυλακὴν οὐδεμίαν, ὡς προ(σῆ)κον ἦν,

ποιούμενος. Τουτὶ καταμα(ν)θάνων ἴσως

οὗτος προσερρῦη, νομίζων ὡσπερὶ 225

ἔρμαιον. Οὐ μὴν ἀλλὰ (τ)ἀδελφῶι γε δεῖ

αὐτῆς φράσαι με τὴν ταχίστην ταυθ', ἵνα

ἐν ἐπιμελ(ε)ῖαι τῆς κόρης γενώμεθα.

Ἦδη δὲ τοῦτ' ἐλθὼν ποιήσειν μοι δοκῶ.

Καὶ γὰρ προσιόντας τούσδε πανιστάς τινας 230

εἰς τὸν τόπον δευρ' ὑποβεβρεγμένους ὄρω

οἷς μὴ ἵνοχλεῖν εὐκαιρον εἶναί μοι δοκεῖ. :

ΧΟΡΟΥ

ΓΟΡΓΙΑΣ

Οὕτω παρέργως δ', εἶπέ μοι, τῷ πράγματι